

IOAN ROȘCA

# Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (XXXI)

## 5. Restituirea vechii prăzi... in integrum



### 5.4c. Se refac acum averile din 1940 sau din 1948?

Am văzut că legea 119/1948 nu dezvăluie proprietarii întreprinderilor naționalizate (prinse în listele anexe 1-28). Cercetarea pornind de la datele firmelor e deja foarte greoaie, adăugându-se și faptul că nu cunoaștem întreprinderile cuprinse în cele 77 de categorii de la art.1, care nu se regăsesc pe listele anexe. Din păcate, nici listele întreprinderilor expropriate, introduse în oficiile industriale (vezi Monitorul Oficial din 15.06.1948 și 18.06.1948), în societățile comerciale de stat (Decret 50-31.05.1948 și deciziile publicate în Mon. Of. din 15.06.1948, 22.06.1948, 28.06.1948, 5.07.1948, 6.07.1948) sau în centralele industriale nou înființate (prin deciziile publicate în Mon. Of. din 12.07.1948, 15.07.1948, 21.07.1948, 22.07.1948, 24.07.1948, 26.07.1948) nu conțin prea multe informații suplimentare/relevante.

Analiza trebuia completată cu alte tipuri de proprietăți, pe care legea 119/1948, decretind „naționalizarea întreprinderilor industriale, bancare, de asigurări, miniere și de transporturi”, le lasă în aer. Căutînd meticolus în colecția Monitorarelor Oficiale, am reperat și folosit o primă listă în care apar foștii proprietari, în Decizia MAI publicată în Monitorul Oficial din 2 oct. 1948 privind **exproprierea morilor, brutăriilor și preselor de ulei**. Tabloul respectiv merită studiat, ca să ne facem o idee despre cine ajunsesă să facă românilor făina/piinea/uleiul... din cerealele cultivate de ei. Să spunem că băștinașii din județele ocupate de străini nu (mai) știau/ puteau să facă piine (bună, modernă, europeană, competitivă...). Dar cum se explică atunci că românii știau tot ce trebuie... în județele în care nu fuseseră dați la o parte de intruși?

Distribuția avuției poate fi urmărită, nominal, și în cazul Decretului 134 din 2 aprilie 1949 („pentru naționalizarea unităților sanitare ca: farmaciile urbane reședințe și neresedințe de județ și centre importante muncitorești, laboratoare chimico-farmacaceutice, drogerii medicinale și laboratoare de analize medicale”) [...].

În **tabelul farmaciilor expropriate** prin Decretul 134/1949 am reperat numeroși patroni evrei (adăgați la **lista analitică 5.4c de la adresa [www.piatauniversitatii.com/perspective](#)**), sesizînd identitățile cu cei cuprinși în lista Apostu (numărul lui de identificare fiind reprodus de mine) [...].

**Pozițiile de conducere în 19 județe (ce ne arată pe mîinile cui era comerțul/ administrarea sănătății)** nu le-au folosit **proprietarilor de farmacii** (aparent, căci nu știm cum au decurs compensările prevăzute la art. 11: „Statul va acorda despăgubiri proprietarilor și acționarilor unităților sanitare naționalizate, conform <>art. 11 din legea Nr. 119 din 1948”) așa cum observăm în cazurile :

1. Iosif Roxin Bibescu, Timișoara, Piața Kutla Nr. 5. (Apostu: 3614. BIBESCU, Iosif Rozin - în 1948 președinte al filialei județene **Timiș-Torontal** a Colegiului Farmaciștilor) [...]. 19. Suranyi Ervin, Oradea, Piața Stalin Nr. 1. (6489. **SURANY, Ervin** -[f] **Bihor** [f]).

Listele anexate decretului de **naționalizare a cinematografei** (303 - din 3.11.1948) și alocările administrative ulterioare nu precizează fostul proprietar, situația fiind complicată și de prezența unor întreprinderi cinematografice pe listele CAS-BI. O putem însă întui din reverberațiile mișcărilor postdecembriste:

„Din '91 până în momentul de față, prin diverse tertipuri, prin diverse legi, că e vorba de **Legea 10, când au dispărut vreo 60 de cinematografe în baza Legii 10, retrocedărilor, că e vorba de alte ordine ale guvernului sau legi, că e vorba de legea 303, care transferă cinematografele către consiliile locale, am rămas în momentul de față cu 145 de cinematografe mari și late, din care funcționează 22”, spune Marius Iurașcu, directorul RADEF [...].**

O grămadă de săli au fost naționalizate. Au ajuns în proprietatea statului prin naționalizare [...], spune fostul ministru al Culturii, Kelemen Hunor. Unele dintre cele mai atractive cinema-

Reamintesc interesul studierii documentelor privind naționalizarea/ etatizarea comunistă:

- urmărirea manevrelor de restituire postdecembriste (pentru cele expropriate cu acte - pe baza legii 10/2001; pentru celelalte - cu pretenția că nu s-ar fi pierdut proprietatea, refăcută în 1944, prin efectul legii 641, completată de legea 607/1945);

- evaluarea plășilor care vor fi impuse progresiv românilor remanenți, după model german (folosind administrația putredă ce a uzurpat țara colonizată);

- analiza validității tezelor înaintașilor care au suținut, un veac, că evreimea ce a năvălit în țară va pune mîna pe puterea economică;

- întuirea scopurilor „revoluției din decembrie”, urmărind efectele ei;

- revelarea operațiilor economice care au însoțit plecarea evreilor ce se pretinseseră asimilați

*tografe ajung în proprietatea unor importanți patroni de presă post-decembrști.”*

Mai bogată este **lista nominală a apartamentelor confiscate**, atașată decretului nr. 92 din 19 aprilie 1950: „pentru naționalizarea unor imobile (prin care se naționalizează imobilele clădite ale foștilor industriași, foștilor bancheri, foștilor mari comercianți și celorlalte elemente ale marii burghezii, imobile clădite ale exploatarelor de locuințe, hoteluri și alte asemenea)”. S-a vorbit de această operație numai ca o „aruncare în stradă” a „dușmanilor poporului”; dar la majoritatea pozițiilor din listă găsim mai multe apartamente, care par a fi fost folosite nu pentru locuire, ci pentru a trage rentă de la chiriși.

Nemaigăsind alte tabele, am compus lista analitică 5.4c (expusă, repet, pe Internet, la adresa la care plasez baza de date a studiului) din sursele/ elementele semnalate (cele 27 de anexe ale naționalizării mari și întreprinderile prinse în centrale industriale, morile/ brutăriile/ presele, farmaciile/ laboratoarele, apartamentele), am selectat numai cazurile unde am găsit corelații nominale cu listele „retrocedărilor” (prin ANRP) sau acordărilor de cetățenii, care pot corespunde unor identități și releva intenții. Pe lângă indiciile legăturilor probabile (folosind și surse suplimentare) fiind considerate și cele posibile [...]. A rezultat selecția:

1. **Aberman**  
40. Aberman Jean, 20 apartamente, București, B-dul Republicii, 84 și Calea Moșilor 50.  
103. Aberman Marcel și Tiberiu, 4 apartamente, București, str. Traian 162, 164, str. Mecet 1. versus ANRP 24669 ABERMAN BERTHOLD

2. **Abramovici** []  
428. **Zukerman**  
8466. Zukerman Jacques, 36 apartamente, București, str. Banu Mărcine, 55, spl. Unirii 97, str. Cantemir 76, str. Negru Vodă 18, Căuzași 26.  
8438. Zukerman M. Lazăr, 4 apartamente, București, str. Alex. Vlahuța 26.

Moara și presa de ulei foste proprietatea Beredek și Zuchermann din com. Piscolt

*cețăfenie 38. ZUKERMAN SHOSH (73840/2016) 36.ZUCKERMAN YARDEN (84291/2016).*

63.ZUCKERMAN ARIE LEOPOLD (103956/2016) 27. ZUCKERMANN JETTY (21432/2014).

40.ZUCKERMANN JACKY (37936/2015). 37. ZUCKERMAN ADI (73095/2016) ;

ANRP 12753 ZUCKERMAN ZEEV; 1883 ZUCHERMAN ANITTA

Cea mai gravă carență a acestei liste este că nu cuprinde categoria unde ne așteptam la o masivă prezență a proprietarilor evrei (și vom vedea ulterior de ce): **cea a prăvăliilor (băcăniilor, etc.) și circuliilor din orașe și sate**. Orice am încercat, nu am reușit să găscem normele de expropriere/ confiscare/ preluare a acestora, încît emit ipoteza că nu au existat. Ceea ce înseamnă că afacerile au fost întrerupte sub presiunea schimbărilor sociale și imobilele au fost preluate fără forme legale, acolo unde proprietarii nu au avut timp să se debaraseze, mai mult sau mai puțin eficace, înainte de a pleca în Israel/ Germania. Pot fi deci reclamate acum (cînd orice rezistență a fost eliminată) ca reluări în posesie (așa cum se poate deja constata că se întîmplă tot mai des în instanțe) prin acțiuni directe de revendicare, în baza unor prezumții de continuitate a proprietății, pe care are cine să le impună. Ceea ce creează minunate oportunități

mafiei restituirilor și mlaștinii micilor profitori.

Că ne aflăm în ceață artificială o arată și situația „naționalizării” băncilor, anunțată chiar în titlul legii 119/1948, în care însă băncile... nu se regăsesc în nici unul dintre cele 77 de articole/ categorii sau cele 28 de liste anexe [...].

„În luna iunie a fiecărui an se scrie și se vorbește despre naționalizarea principalelor mijloace de producție, cînd industriași au fost deposezați de bunurile lor. Greșit se crede că atunci au fost naționalizate și băncile. O singură bancă a fost naționalizată: Societatea Națională de Credit Industrial, din care se va naște mai târziu Banca de Investiții. Lupta pentru schimbarea sistemului bancar după modelul sovietic a început în anul 1947 cînd s-a etatizat Banca Națională. [Cum, exact? Și a cui o fi fost ea, înainte?] A urmat apoi legea pentru controlul creditelor și excluderea de la reescont a cambilor și modificarea legii bancare în vigoare din anul 1934, măsuri care au îngreunat activitatea bancară, creînd multe greutăți băncilor cu capital privat care funcționau în România. Din această cauză și mai ales a unor noi obligații incluse în legea bancară, sute de bănci au fost nevoite să-și înceteze activitatea în primele 4 luni ale anului 1948. [Cum? A lăsat banii și au plecat?] Cu toate acestea, un număr de 75 de bănci au rezistat, astfel că, potrivit decretului 197/1948, acestea au fost obligate să intre în lichidare. [Ceea ce nu înseamnă **acapararea activelor, ci trimitere acasă, după rezolvarea pasivelor, cu restul banilor în buzunar**. Cînd vom ști ce s-a întîmplat, cu precizie contabilă?] „[...] Cum fără bănci nu se putea, Banca Națională și-a schimbat denumirea în Banca Republicii Populare Române - Banca de Stat, care avea sucursale în centrele de regiune (Stalin-Brasov, în cazul nostru) și filiale în centrele de raion. Un timp au funcționat și agenții în mediul rural și filiale în unele orașe mai mici [...]. Aveam o bancă unică, mai târziu înființându-se Banca de Investiții și Banca Agricolă. Un timp a funcționat și o Bancă Sovieto-Română (Sovrom Banc) prin care se derulau operațiunile Sovromurilor care au jefuit România (Sovromlemn, Sovrompetrol etc).”

Nu cred că e întîmplător că Decretul 197/1948 („pentru dizolvirea și lichidarea întreprinderilor bancare institutelor de credit”, pe care l-am găsit, insistînd mărunț, în Monitorul Oficial Nr.186 din 13 August 1948) nu poate fi consultat pe site-urile principale de documentație juridică. **De ce să descopere publicul că nu a fost înhățat de comuniști... tocmai capitalul bancar?** Art. 3 precizînd: „Operațiunile de lichidare se vor face potrivit dreptului comun și potrivit dispozițiilor legii pentru organizarea și reglementarea comerului de bancă, cu derogirile prevăzute în decretul de față, precum și în conformitate cu instrucțiunile Curții Superioare Bancare”). Nici derogările respective neîmpunînd confiscare... Falimentul putea veni de la exproprierea întreprinderilor, față de care băncile erau creditori, dar nu avem cum verifica dacă s-a întîmplat așa, sau băncile au primit niște compensații.

Dacă luăm de bună propaganda anti-capitalistă vîrstă ucigaș pește România (de) atunci, ne poate mira menajarea capitalului rege, majoritar străin/alogen, care a putut fi scos din țară la lichidarea băncilor (operație completată cu conversii sau exporturi pe valută încasabilă afară - soldate probabil cu inflația/ stabilizarea monetară, prin DECRET nr. 37 din 26 ianuarie 1952). Amintindu-ne că evreime, mai mult sau mai puțin comunistă, domina pe atunci copios aparatul financiar-bancar (majoritar evreiesc) cum să nu bănuim, în lipsa documentației dosite îndelung, că lichidatorii din „Curtea Superioara Bancară” și supraveghetorii din ministerele implicate, au transcedat diversivunile ideologice, conform unui solidarism etnic îndelung rodat și prezumabil (confirmat, la puțină vreme după operație, de plecarea tuturor, capitaliști și comuniști, în țara lor, cu buzunarele, probabil, mult mai puțin goale decît se crede)?

Ca să amintesc ce dețineau bancherii evrei, am luat un prim caz: „[...] **Numele acestui bancher este legat de cea mai mare escrocherie financiară din România secolului al XX-lea. Deși a ruinat financiar economia țării și a dus la prăbușirea unui sistem politic, el nu a fost urmărit de justiție.**[f] **Primul absolut român al Academiei**



întreprinderile emulca din mîinile lăcnime ale exnlnatatorilor

de Științe Comerciale și Financiare de la Viena, Aristide Blank, s-a născut în 1883 la București, fiind fiul lui Mauriciu, asociat al celebrului cămătar evreu Jacob Marmorosch. Aristide a intrat în 1914 în conducerea băncii Marmorosch-Blank – **care finanșase eforturile de război ale României în 1877 – pe care a dezvoltat-o la nivel internațional folosindu-și relațiile consolidate în calitate sa de împuternic financiar al statului înainte de Marele Război**. În 1923, Marmorosch-Blank avea 25 de sucursale în țară și reprezentanțe la Paris, Istanbul, New York și Viena. A devenit cea mai puternică instituție financiară din România [...]. În anul 1927, Aristide Blank s-a implicat în lupta pentru putere de la vârful țării. Astfel, în 1927, după moartea regelui Ferdinand, bancherul l-a sprijinit pe Carol să revină pe tron. [f] După întoarcerea lui Carol, Blank a continuat să-l subvenționeze. Reconstrucția Palatului Regal, aducerea Elenei Lupescu, iubita regelui, și îmbogățirea familiei acesteia, toate i se datorau și, de aceea, lui Blank nimic nu i se refuza. Bancherul a început să-și extindă afacerile. **Statul român îi vindea fabrici și obiective industriale la prețuri derizorii, tot statul îl credita pentru a le cumpăra, iar Banca Națională îi acorda ajutorul, fiind și ea escrocată cu ecouri false, fără acoperire”,** scrie istoricul Anton Caragea în volumul „Pagini de istorie ascunsă”. Criza economică a făcut ca Banca Marmorosch-Blank să intre în incapacitate de plată în 1931, avînd un deficit de 3 miliarde de lei, și nu a mai putut fi salvată nici de intervenția regelui. Statul român i-a despăgubit pe deponenții băncii până în 1940, cu o sumă totală de 5 miliarde de lei. Poet și pasionat de teatru, **Blank a rămas în România până în 1958 [Ce-o fi făcut, acești 14 ani?], cînd a fost condamnat de comuniști la 20 de ani de închisoare. A scăpat prin relațiile sale** [ca și alți evrei închiși... în timp ce ai noștri... ] și a murit în 1960 la Paris.

Și din aștia au fost mulți, ieșiți din uzurari, zarafi și calpuzani... Predominața evreilor în acest domeniu e incontestabilă. Răsfoind inventarul CASBI (de care voi vorbi în alt capitol) **dăm peste aproape o mie de bănci** întinse ca o ventuză cămătărească în corpul națiunii; și e vorba doar de cele cu capital „inamic” (germani, unguri, evrei dispăruți din Ardealul de Nord sau care au vîndut presat spre GEG). E vorba de rețeaua care sifonează seva economiilor lumii, folosind privilegiul de a credita firmele ce au nevoie de capital pentru a câștiga lupta cu concurența. Ce s-a întîmplat cu acest capital suprastatal, cum și unde a plecat?

### 5.4d. Jonglerii cu bunurile „comunitare”

Să mai facem un pas prin farsa juridicoasă, trecînd la „restituirea” (prin legi speciale: OUG 83/1999, Legea 247/2015 - titlu III, etc.) a averilor „comunității evreiești”, căreia i s-a inventat un act de „renaștere” (continuitizare) juridică/artificială, prin art. 3 al OUG 21/ 2015: „**prin comunitatea minorităților naționale se înțelege entitatea juridică de drept privat, constituită și organizată potrivit legii române, care reprezintă interesele cetățenilor unei comunități ale unei minorități naționale ce a deținut în proprietate imobile preluate în mod abuziv; [f] această continuitate se recunoaște de către instanța judecătorească ce a autorizat funcționarea entității juridice de drept privat**”). O altă găselniță a nelegiuitorilor a fost invocarea unui drept etnic (minoritar) de moștenire, astfel încît oficiile revendicative, ca FCER sau FDGR, să poată absorbi și bunurile decedaților fără urmași (sau chiar pe cele donatate statului, la plecarea în țara aleasă); realizare uimitoare (în sens rău), pe care am văzut-o salutată de liderii FCER în **Realitatea evreiască**, pe măsură ce lovitură reușea mai sfidător. Entuziasm pe care noi nu avem însă de ce să-l partajăm, dacă înțelegem ce schimb de proprietar se operează ocult: averile respective trec în mîna unui grup organizat de evrei/germani (care le distribuie cum și cui vor, folosindu-le pentru a-și crește puterea peste noi), din adevrea colectivă a cetățenilor români (drept că deschisă jafurilor - prin legea 15 a lui Brucan) [...]. Majoritatea românească poate fi dezavantajată/spoliată continuu, într-un stat colonizat prin alogenizare. Căci sursa avuțiilor extrase de pe un teritoriu este viața colectivă, care permite unora să facă avere, sub protecția convențiilor sociale. Ce au acumulat evreii ce s-au așezat aici după 1800 (sau germanii colonizați de unguri), provine nu numai din strădaniile străbunilor lor, ci și din exploatarea bogățiilor țării și muncii bătașilor (prin metode de parazitare amplu documentate) [...].

Dar cine sînt beneficiarii cadorisirii/favorizării etnice? Cine pune mîna pe banii oferiți generos drept compensații urmașilor... celor fără urmași? Este măcar vorba de o entitate comunitară validă, cu personalitate/ existență juridică incontestabilă? Nici pomeneală!!! Neputînd cîrpi lipsa transmisiei genetice, demiurgii dreptului mioritic au născocit conceptul resuscitării miraculoase a persoanei juridice, legiferînd un

lucru imposibil de justificat rațional: că o gască de interese constituită acum în „persoană juridică” poate pretinde a relua o ființare stinsă acum cîteva decenii: „dacă, prin hotărâre judecătorească, se constată că sunt aceeași persoană juridică” [?!] cu cea desființată sau interzisă”. Prin acest truc magic: „*Federației i-a fost recunoscută calitatea de continuatoare de drept a „tuturor formelor de organizare comunitară evreiască” și a tuturor organizațiilor evreiești care au funcționat pe teritorii românești anterior anului 1948*” [...].

Ca să apreciem devianța acestui excepționalism (de la dreptul normal de moștenire în aceste situații - a se compara cu DECRET nr. 111 din 14 iulie 1951), care spune mult despre adevărata continuitate (de putere), să observăm legislația din perioada 1944-1948, pe linia acut legilor filosemite 445/1944, 641/1944/, 607/1945, pină la „*DECRET Nr. 113 din 29 iunie 1948 cu privire la bunurile rămase de pe urma evreilor; victime ale unor măsuri de persecuție rasială, religioasă, sau altor măsuri fasciste, decedați, fără moștenitori, trec în virtutea prezentei legi, în proprietatea Federației Uniunilor de Comunități Evreiești, spre a fi folosite pentru ajutorarea populației nevoiașe evreiești*”, precizîndu-se, la „*ART. 2. Sunt bunuri evreiești, în înțelesul acestei legi, bunurile care aparțineau la 28 iunie 1940, sau după această dată, evreilor arătați la art. 1, sau care au făcut obiectul unor legi antievreiești, pe întreg teritoriul țării. Orice înstrăinări, sub orice titlu și orice grevațiuni relative la aceste bunuri, sunt nule de drept*”.

S-a colectat deja, atunci, ceva din moștenirea nemoștenitorilor? Ar trebui să putem consulta lista bunurilor astfel trecute în proprietatea FUCE, ca să vedem dacă „*ajutorarea populației nevoiașe evreiești*” nu a micșorat acest inventar, înainte de a fi re-preluat de statul comunist de la desființatul FUCE (renăscut în FCER), prin proceduri sigur documentate în arhive, dar ținute deoparte de ochii eventualilor curioși. Fiind imposibil de justificat modul ocult în care operează această echilibristică [...].

Pe lângă „moștenirea etnică” semnalată mai sus, „zestrea comunitară” era compusă, din școli, spitale și alte imobile, scoase, în timp, tot din patrimoniul românesc (că nu o fi venit cu ele și nici nu se știe a fi salahorit la construcția lor), care au avut, după 1948, un traseu despre care am găsit puține urme, cum ar fi cele din „*DECRET nr. 176 din 2 august 1948 pentru trecerea în proprietatea Statului a Bunurilor bisericilor congregațiilor, comunităților sau particularilor, ce au servit pentru funcționarea și întreținerea instituțiilor de învățămînt general, tehnic sau profesional*”). Aici apar, în marea de școli confesionale etatizate, o ploaie de școli evreiești, permișînd încă o inginerie imobiliară păgubitoare pentru noi:

„*București: Șc. primară de fete „Fraternitatea Zion”, din strada Sf. Ion-Nou Nr. 25, a Com. Evreilor din București, cu întreaga avere, conform inventarului jurnal.*

[vezi lista 5.4d la [www.procesulcomunismului.com/perspective](#)]

Lic. conf. fete isr. din Timișoara I, b-dul Lenin Nr. 2, cu întreaga avere, conform inventarului jurnal.

Nu văd de ce ar susține parlamentarii români retrocedarea, către o comunitate care a plecat (încît mai număra cîteva mii de membri în 1990), a atîtor locale școlare construite acum un veac, cu bani strîniși mai mult sau mai puțin odios (în sensul sîntagmei „odious debt”) și cu sprijinul statului român.

Aceeași situație apare în cazul fostelor spitale evreiești (și ele numeroase, dovadă a „groaznicei asuprii”) a evreilor pe teritoriul unde au poposit; găsim indicii în „*DECRET nr. 302 din 3 noiembrie 1948 privind naționalizarea instituțiilor sanitare particulare*” (unde nu se precizează decît rar deținătorul spitalului etatizat): Spitalul evreiesc „Terapia”, Arad; [...]. Spitalul israelit Vaslui, Vaslui.

Despre traseul altor componente ale „patrimoniului sfînt evreiesc”... de pe pămîntul românesc, avem informații și mai puține. Din insistența cu care este abordată problema în ședințele FCER reflectate de **Realitatea Evreiască**, agitația din culise pentru a emite legi speciale (înșfăcări baza-te pe „uzucapiune”), deducem că stau cam prost cu actele pentru terenurile de cimitir și poate chiar pentru cele pe care sînt ridicate sinagogi și alte clădiri ale comunității. Și cum ar putea fi altfel, avînd în vedere istoria invaziei lor după 1800 și a restricțiilor de vînzare către evrei, care sugerează că o parte din construcțiile respective au fost probabil ridicate pe terenuri la care drepturile nu au existat sau s-au pierdut.

Vom vedea mai jos cum a fost folosit trucul „renașterii” și „re-creșterii” miraculoase a patrimoniului unor comunități cu masa membrilor ajunsă în afara României; ca să înțelegem și cum a reușit gruparea Iohannis să intre în pielea fostului Grup Etnic German, trebuie să descrierăm întîi spectacolul straniu al colabărării parlamentare intense dintre minoritarii germani și evrei.

VA URMA